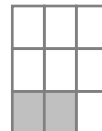

Datum: 26.04.2015
Medij: Politika
Rubrika: Spektar
Autori: Branka Otašenić
Teme: Vojska Srbije, Ministarstvo odbrane

Napomena:
Površina: 150
Tiraž: 0

Naslov: Napred-marš!

Strana: 15

Напред – марш!

Бранка Оташевић

ЗУМИРАЊЕ

У којој мери телевизија утиче на наш доживљај стварности? Колико као визуелни медиј може да улепшава или поружњује слику света у коме обитавамо? Ова питања звуче уопштено и реторички, али чести су поводи који наводе да се о њима размишља. Један од најновијих је и телевизијско ба-вљење Војском Србије.

Удес војног хеликоптера у хуманитарној мисији крајем марта покренуо је низ разговора о војним надлежностима и одговорностима, о техничкој опремљености и стању наоружања, о односима Генералштаба и Министарства одбране... Иако је било јасно да узрочно-последичне елементе и у овом случају треба тражити првенствено на политичкој а не стручно-професионалној страни, није искључено да је у јавности, генерално узев, пољуљано поверење у Војску Србије. А она је, по свим досадашњим анкетама, уз Српску православну цркву у самом врху по угледу који ужива међу грађанима.

У многим емисијама посвећеним овој несрећи нашле су се теме од ширег значаја за војну праксу, чуле су се важне информације о систему командовања, појавили су се нови, јавности досад мање познати али убедљиви војни аналитичари. Све то изазвало је и дозу подозрења у здравље једног од, по правилу, највитаљнијих, на моралну и сваку другу корозију најотпорнијих организама друштва.

Али убрзо се створила прилика да телевизија својим уделом знатно ободри и Војску и народ, односно да помогне да се створи и рашири порука о једној снажној, достојанственој, славној по традицији, поштовања вредној армији. Пренос прославе двестагодишнице Другог српског устанка у Такову, уједно и Дан Војске Србије, одисао је свечаном радошћу и био је пун лепих приказа. Вешто и прегледно сниман, зналачки и прикладно коментарисан, овај догађај је у ТВ верзији оставио добар утисак о војсци у целини.

Као, уосталом, и редовна свечана промоција нове класе официра и подофицира пред Народном скупштином, и поменута прослава, уз предају ратних застава јединицама ВС, у свом ритуалном слоју, по сценарију и мизансцену имала је театарске, корео-

графске, ликовне привлачности. Војска је деловала дисциплиновано, посвећено, патриотски, моћно – и те њене особине било је пријатно гледати.

И сама војска усавршила се у модерним цивилним вештинама попут „пи-ара“, па је научила како да се представља у најбољем светлу и чини привлачном и уважававом. Треба се само сетити оних промотивних ТВ спотова којима позива на уписивање у војне школе.

Али и ту је учинак телевизије непревазиђен. Играна серија „Војна академија“, својом згодно замишљеном и исто тако убедљиво испричаном причом о кадетима, постигла је у популаризацији војног позива и војних лица више него све наменске, циљане кампање. Тиме су свакако задовољни и „Нира“ као продуцент, и војне структуре које су серију подржале, али и гледаоци који су први пут добили ову врсту садржаја у пријемчивој драмској форми.

Ако се нешто мало позајми од матрица партизанских филмова и још нешто више од америчких образаца у серијама о маринцима – уз наше талентоване извођаче – ето шансе да се успешно приступи некој новој савременој „армијској саги“. Напред – марш!